

Sygn. akt VI ACa 1647/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Marcin Łochowski

Sędziowie: SA Jolanta Pyżlak (spr.)

SO del. Renata Puchalska

Protokolant: Katarzyna Łopacińska

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko M. F.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 czerwca 2015 r.

sygn. akt III C 668/14

- 1. prostuje oczywistą omyłkę pisarską w punkcie drugim zaskarżonego wyroku w ten sposób, że słowo „piec” w zapisie słownym kosztów procesu zastępuje słowem „pięć” oraz w punkcie trzecim słowo „tysiące” zastępuje słowem „tysięcy”;**
- 2. oddala apelację;**
- 3. zasądza od M. F. na rzecz (...) w W. kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt VI ACa 1647/15

UZASADNIENIE

(...) z/s w W. w dniu 30 września 2013 r. złożył do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym wnosząc o wydanie nakazu zapłaty zasądzającego na jego rzecz kwotę 147.005,29 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami postępowania według norm przepisanych.

W dniu 17 stycznia 2014r. Sąd Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (...) Wydział (...) wydał nakaz zapłaty w którym uwzględnił w całości żądanie powoda.

Od tego nakazu pozwany M. F. złożył sprzeciw w dniu 12 lutego 2014r., wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2014r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie (...) Wydział (...) wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty w całości i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 29 czerwca 2015 r. w sprawie o sygn. akt III C 668/14: 1) zasądził od M. F. na rzecz (...) z/s w W. kwotę 147.005,29 zł z ustawowymi odsetkami od 30 września 2013 roku do dnia zapłaty; 2) zasądził od M. F. na rzecz (...) z/s w W. kwotę 5.438,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; 3) nakazał pobrać od M. F. na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Okręgowego w W. kwotę 5.513,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i ocenie prawnej:

W dniu 26 maja 2010 r. pozwany M. F. zawarł z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę nr (...) o kredyt gotówkowy (...) na wykończenie domu w kwocie 111.000 zł. Spłata kredytu wraz z odsetkami miała nastąpić w okresie kredytowania wynoszącym 65 miesięcy w terminie do 14 listopada 2015r., w 65 ratach miesięcznych według formuły annuitetowej. Kredyt został uruchomiony w dniu 26 maja 2010r., kwota 111.000,00 zł została przelana na konto pozwanego. W dniu 21 czerwca 2011r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z/s w W. wezwał pozwanego M. F. do zapłaty zaległej należności w kwocie 8.672,76 zł w terminie 7 dni, informując jednocześnie, iż w przypadku braku wpłaty w tym terminie wraz z upływem terminu 7 dni od otrzymania tego pisma, Bank wypowiada umowę nr (...). Bank poinformował pozwanego, iż wypowiedzenie oznacza obowiązek spłaty całej kwoty zadłużenia, tj. 102.633,59 zł w terminie wypowiedzenia wynoszącym 30 dni.

W dniu 30 sierpnia 2011r. Bank (...) S.A. przesłał do pozwanego monit do zapłaty zadłużenia z tytułu niespłaconego kredytu nr (...): kwocie 99.725,66 zł - stanowiącej niespłacony kapitał, kwoty 5.561,88zł odsetek zaległych, oraz dalszych odsetek naliczonych na bieżąco według zmiennej stopy procentowej wynoszącej na dzień 29.08.2011r. 24% w stosunku rocznym oraz kosztów w kwocie 65,65zł w terminie 7 dni.

W dniu 27 stycznia 2012r. Bank (...) S.A. wystawił przeciwko M. F. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), stwierdzając wymagalne zadłużenie z tytułu umowy kredytowej kredytu nr (...) z dnia 26.05.2010r. w kwocie należności głównej – 99.725,66zł, odsetek do dnia 26.01.2012r. w kwocie – 15.397,81zł kosztów w kwocie – 1.328,31zł.

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystąpiła do Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa, o nadanie klauzuli bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 27.01.2012r. wystawionemu przeciwko pozwanemu M. F..

Postanowieniem z dnia 1 marca 2012r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Mokotowa w sprawie XVI Co 425/12 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 27.01.2012r. przeciwko pozwanemu M. F. z ograniczeniem egzekucji do kwoty 166.500 zł.

Następnie Bank (...) S.A. złożył w dniu 26 marca 2012r. wniosek do Komornika o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu nr (...) zaopatrzonego w klauzulę sądową.

Postanowieniem z 28 lutego 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie w sprawie KM 8409/12 umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko M. F. na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c.

W dniu 6 grudnia 2012 roku powód (...) z/s w W. zawarł z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności. W dniu 8 stycznia 2013r. strony umowy sprzedaży wierzytelności zawarły aneks do umowy, w którym m.in. zobowiązały się w terminie 30 dni od dnia przeniesienia wierzytelności określić cenę ostateczną portfela wierzytelności .

Umowę tę w im. powoda podpisały osoby uprawnione do reprezentowania : członek zarządu – M. G. i pełnomocnik – T. J. , natomiast w im (...) SA podpisały upoważnione do podejmowania czynności: G. Z. Dyrektora Centrum (...) i M. W. – p.o. Dyrektora Biura współpracy z Podmiotami Zewnętrznymi w Centrum (...). Na podstawie tej umowy cesji z 6 grudnia 2012 roku powód (...) z/s w W. nabył wierzytelność przysługującą mu w stosunku do pozwanego M. F. z tytułu umowy umowę nr (...) z dnia 26.05.2010r.

Pismem z dnia 14 stycznia 2013r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawiadomił pozwanego, iż na podstawie umowy z dnia 6.12.2012 r. dokonał przelewu wierzytelności z tytułu umowy nr (...) na rzecz powoda (...). Powód pismem z dnia 21 stycznia 2013r. zawiadomił także pozwanego o zawartej umowie cesji oraz wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 138.232,17 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 31 stycznia 2013 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu: o okoliczności bezsporne między stronami, a także o ww. dokumenty, których prawdziwość nie wywołała wątpliwości Sądu.

Sąd Okręgowy wskazał, iż kwestią bezsporną w niniejszej sprawie było zawarcie przez pozwanego M. F. z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowy z dnia 26 maja 2010r. nr (...) kredyt gotówkowy w kwocie 111.000 zł. Powyższe wynika jednoznacznie z przedstawionych do akt sprawy dokumentów. W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował faktu iż zawierał umowy kredytowe z (...) SA i zaprzestania spłacania rat kredytu zgodnie z postanowieniami umowy z dnia 26 maja 2010r.

Pozwany podnosił, w pierwszej kolejności, iż powód nie wykazał przejścia przedmiotowej wierzytelności oraz że nie przedstawił dowodów istnienia zobowiązania w stosunku do pozwanego. Pozwany zarzucił także niewykazanie reprezentacji stron przy zawieraniu umowy nabycia wierzytelności, a także podnosił zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu I instancji zarzuty pozwanego zawarte w nie zasługiwały na uwzględnienie. Nie ulega wątpliwości w ocenie tego Sądu, iż wierzytelność przysługująca (...) S.A. wobec pozwanego, a wynikająca z umowy nr (...) przeszła w drodze cesji wierzytelności na powoda (...) (art. 509 § 1 i 2 k.c.). Zdaniem Sądu Okręgowego dokumenty złożone przez powoda wykazują zarówno jego legitymację do występowania z roszczeniem wobec pozwanego M. F., jak również istnienie, wysokość i wymagalność roszczenia, jakie wynika ze stosunku prawnego łączącego wierzyciela pierwotnego, tj. (...) S.A. z pozwanym. Przy zawieraniu umowy sprzedaży wierzytelności dnia 6 grudnia 2012r., zarówno cedent jak i cesjonariusz wykazali umocowanie osób reprezentujących do składania oświadczeń woli w imieniu tych podmiotów, o czym stanowią udzielone pełnomocnictwa:

1) pełnomocnictwo nr (...) z dnia 3 grudnia 2012 r., udzielone T. J. przez Członka Zarządu M. G. oraz Prokurenta I. Ż. /zgodnie ze sposobem reprezentacji ujawnionym w KRS/ do samodzielnego działania i występowania w imieniu spółki (...), upoważniające do dokonywania wszystkich czynności, które w zakresie niniejszego pełnomocnictwa okażą się niezbędne lub konieczne w postępowaniu przetargowym ogłoszonym w dniu 3.08.2012 r. przez (...) S.A. w W. w sprawie sprzedaży wierzytelności od klientów detalicznych w tym do zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności / k.39/;

2) pełnomocnictwo nr (...) - (...) z dnia 17 września 2012 r. udzielone G. Ż. do składania, łącznie z drugą upoważnioną osobą, oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych, w imieniu (...) SA w związku z czynnościami wykonywanymi przez Centrum (...) SA /k. 41/;

3) pełnomocnictwo nr (...) - (...) z dnia 26 listopada 2012 r. udzielone M. W. do składania, łącznie z drugą upoważnioną osobą, oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych, w imieniu (...) SA w związku z czynnościami wykonywanymi przez Centrum (...) w tym do zawierania w im. (...) SA umów sprzedaży wierzytelności /k.112/.

Powód wykazał ponadto uprawnienie do występowania w niniejszej sprawie poprzez przedstawienie dokumentów w postaci: odpisu umowy sprzedaży wierzytelności oraz odpis załącznika nr 1 do tej umowy, ujawniających wysokość należności względem pozwanego oraz stanowiące dowód scedowania na powoda wierzytelności przysługującej pierwotnie (...) SA. Co więcej, cedent pismem z dnia z dnia 14 stycznia 2013 r. wskazał, iż przeniesienie wierzytelności

stało się skuteczne dnia 11 grudnia 2012 r., a spełnienie świadczenia winno nastąpić na rzecz aktualnego wierzyciela, tj. (...) z siedzibą w W. (k. 77).

Powód dokładnie w pozwie na str. 6 (k. 8 i k. 29) przedstawił co składa się na kwotę dochodzoną pozwem w niniejszej sprawie. Pozwany jednak w żaden sposób nie wykazał, że zadłużenie zostało spłacone i aktualnie dług już nie istnieje.

Jeśli chodzi o zarzut przedawnienia - Sąd Okręgowy uznał, że należało wziąć pod uwagę art. 118 k.c. - który to wskazuje, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W ocenie tego Sądu, w niniejszej sprawie mając na uwadze ustalenia, iż w sprawie zawarto umowę kredytową, to należało przyjąć 10 letni termin przedawnienia, a w konsekwencji uznać, roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu. Nawet gdyby przyjęto 3 letni termin przedawnienia, to też roszczenie nie uległoby przedawnieniu. Jak wynika bowiem z wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 23 stycznia 2014r. w sprawie I ACa 381/13 - za czynność przerywającą bieg przedawnienia należy również uznać wniosek o nadanie klauzuli wykonalności pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu. Zatem ten termin należałoby liczyć od daty postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w dniu 1 marca 2012r. / k. 70/. Pozew natomiast został wniesiony 30 września 2013r., wobec tego roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie ma zastosowania art. 731 k.c. ponieważ dotyczy roszczeń wynikające ze stosunku rachunku bankowego, które to przedawniają się z upływem lat dwóch. Natomiast w sprawie przedmiotowej umowa nr (...) zawarta przez (...) SA z pozwanym to umowa kredytowa, a nie umowa rachunku bankowego.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego dotyczącego niezłożenia przez powoda dowodów przy pozwie, Sąd I instancji wskazał na treść art. 505³² § 1k.p.c. oraz pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie w sprawie I ACa 844/13, zgodnie z którym w pozwie powód powinien wskazać dowody na poparcie swoich twierdzeń, dowodów jednak nie dołącza się do pozwu. Z uwagi na fakt, iż powód wskazał w pozwie listę dowodów, a następnie po wniesieniu sprzeciwu dołączył je do akt, Sąd Okręgowy uznał, iż zarzut pozwanego jest nietrafny. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, iż roszczenie dochodzone pozwem było zasadne.

Na podstawie art. 481 § 1 k.c. Sąd Okręgowy zasądził od kwoty dochodzonej pozwem, odsetki ustawowe od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 30 września 2013 r. do dnia zapłaty, mając na uwadze, iż pozwany był wzywany do zapłaty przed wytoczeniem powództwa, nadto pozwany nie kwestionował daty wymagalności odsetek.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.438,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz art. 113 ust. 1 u.k.s.c.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył pozwany, zaskarżając wyrok w całości, podniósł następujące zarzuty:

I. naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że:

- powód wykazał legitymację czynną w niniejszym postępowaniu tj. że (...) S.A. z siedziba w W. było uprawnione do reprezentacji powoda w dacie umowy sprzedaży z dnia 6 grudnia 2012r., aneksu nr (...) do przedmiotowej umowy z 8 stycznia 2013r., nadto że (...) S.A. w W. było uprawnione do reprezentacji powoda w niniejszym postępowaniu;

- powód wykazał, że osoby, które podpisały umowę sprzedaży z 6 grudnia 2012r., aneks nr (...) do umowy, pismo z dnia 14 stycznia 2013r., pismo z 21 stycznia 2013r., a w szczególności G. Ż. oraz W. K., były uprawnione do reprezentacji (...) S.A. oraz (...) S.A. w W., w sytuacji, gdy w materiale dowodowym brak jest dowodów na powyższe;

- pozwany nie kwestionował zawarcia z (...) S.A. umowy z dnia 26 maja 2010r. oraz że zaprzestał spłacania rat, w sytuacji, gdy pozwany kwestionował przedmiotowe okoliczności w sprzeciwie, w trakcie przesłuchania w charakterze strony oraz w sformułowanym przez pełnomocnika pozwanego na ostatnim terminie rozprawy stanowisku;

II. nierozpoznanie istoty sprawy polegające na pominięciu stanowiska pozwanego wyrażonego w sprzeciwie, w trakcie przesłuchania strony oraz sformułowanego przez pełnomocnika na ostatnim terminie rozprawy, zgodnie z którym powód nie wykazał, że:

- pozwany zawarł z (...) S.A. umowę z 26 maja 2010r. oraz, że istniało zadłużenie z tego tytułu, mimo żądania pozwanego o przedstawienie oryginału dokumentów wskazujących na powyższe (w aktach znajdują się same kopie bez poświadczenia za zgodność z oryginałem), bądź ich brak (dokumentacja wykazująca wysokość ewentualnego zadłużenia);

- nastąpiło skuteczne zawarcie umowy przelewu wierzytelności - z uwagi na brak ustalenia pomiędzy (...) S.A. a (...) S.A. z siedzibą w W. essentialia negotii umowy przelewu, nadto brak dowodu, że rzekoma wierzytelność (...) S.A. względem powoda była objęta umowami (...) S.A. z powodem;

- został spełniony warunek, o którym mowa w §3 ust. 2 umowy sprzedaży z 6 grudnia 2012r.;

- nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z 27 stycznia 2012r. przeciwko pozwanemu jest irrelevantne dla rozstrzygnięcia;

III. zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 731 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji jego niezastosowanie, w sytuacji gdy prawidłowa wykładnia prowadzi do wniosku, że dotyczy on nie tylko roszczeń wynikających z umowy rachunku, ale także innych roszczeń wynikających ze stosunku rachunku bankowego.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym. Wniósł ponadto o dopuszczenie dowodu z oryginałów dokumentów, zgłoszonych w pozwie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest niezasadna.

Sąd Apelacyjny podziela co do zasady ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, jak i częściowo dokonaną przez ten Sąd ocenę prawną.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia prawa procesowego tj. art. 233§1 k.p.c. należy wskazać, iż Sąd ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków poprawnych logicznie. Zastrzeżona dla sądu swobodna ocena dowodów nie opiera się na ilościowym porównaniu przedstawionych przez świadków i biegłych spostrzeżeń oraz wniosków, lecz na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 KPC, choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne (wyr. SN z 27.9.2002 r., IV CKN 1316/00, Legalis). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyr. SN z 27.9.2002 r., II CKN 817/00, Legalis; wyr. SN z 16.12.2005 r., III CK 314/05, OwSG 2006, Nr 10, poz. 110). Podnosząc zarzut

naruszenia art. 233§1 k.p.c. trzeba wskazać, jaki konkretnie dowód został oceniony niezgodnie z regułami wskazanymi w ww. przepisie.

Sformułowany przez pozwanego zarzut naruszenia ww. przepisu nie precyzuje jakie dowody Sąd ocenił niezgodnie ze wskazanymi w tym przepisie zasadami. W uzasadnieniu zarzutów pozwany powołuje dokumenty w postaci pisma pt. „Szczegóły Pana zadłużenia”, umowy sprzedaży z 6 grudnia 2012r., aneksu nr (...) do tej umowy, pisma z 14 stycznia 2013r. i 21 stycznia 2013r. oraz zawiadomienia o cesji z 14 stycznia 2013r. kwestionując, że osoby, które je podpisały nie były upoważnione do reprezentacji powoda czy też poprzedniego wierzyciela. Tym czasem do akt dołączono poświadczony za zgodność z oryginałem Wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie z 15 grudnia 2012r., z którego wynika, iż do reprezentacji powoda tj. (...) - upoważniony jest (...) S.A. z siedzibą w W., wskazane też są osoby upoważnione do składania oświadczeń woli (k. 81). Wyciąg z Rejestru Funduszy stanowi dokument urzędowy i zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone. Należy zatem uznać, iż reprezentacja powoda przez (...) S.A. została w niniejszej sprawie wykazana, zaś jeśli pozwany zamierzał ją kwestionować, to zgodnie z art. 252 k.p.c. ciężar dowodu w tej kwestii spoczywał na nim, a nie na powodzie.

Na dokumencie w postaci umowy sprzedaży wierzytelności z 6 grudnia 2012r. widnieją poświadczenia notariusza, który sprawdził dane osób podpisujących umowę, w tym G. Ż., M. W., M. G. oraz T. J. i ustalił, iż osoby te były w tej dacie uprawnione do reprezentacji odpowiednio - (...) S.A. oraz (...), sprawdzając i powołując w poświadczeniu udzielone im pełnomocnictwa (k. 33v, k. 165v). Zgodnie z art. 85 w zw. z art. 96 i 97 ustawy z 14 lutego 1991r. prawo o notariacie (Dz. U. 2016 poz.1796 t.j.), notariusz ma obowiązek sprawdzenia tożsamości osób, składających podpis w jego obecności, a skoro podpis ten składają w imieniu innego podmiotu, również sprawdzenia pełnomocnictw. Poświadczenie to ma charakter dokumentu urzędowego, a pozwany również nie obalił domniemań jakie art. 244§1 k.p.c. wiąże z dokumentem urzędowym. Takie samo notarialne poświadczenie widnieje pod dokumentem w postaci aneksu nr (...) do umowy sprzedaży z 6 grudnia 2012r. (k. 38). Nadto upoważnienia dla T. J., M. W., G. Ż. zostały dołączone do akt niniejszej sprawy (k. 38-41), zaś upoważnienie M. G. do działania w imieniu Funduszu wynika z KRS (k. 80). Zasadnie zatem Sąd Okręgowy uznał, iż ww. dokumenty wykazują legitymację czynną powoda w niniejszym postępowaniu oraz skuteczność umowy cesji.

Sam fakt, iż w niniejszym postępowaniu nie złożono pełnomocnictw dla osób, które w imieniu banku informowały pozwanego o cesji, czy też w imieniu powoda podpisywały wezwania do zapłaty kierowane do pozwanego, nie skutkuje brakiem wymagalności wierzytelności ani brakiem skuteczności cesji.

Sąd Okręgowy nie stwierdził, iż pozwany przyznał zawarcie przedmiotowej umowy kredytowej, ale wskazał, iż pozwany nie kwestionował, że zawierał z (...) S.A. jakieś umowy kredytowe. Faktycznie - w trakcie przesłuchania w charakterze strony pozwany stwierdził, iż zawierał z bankiem (...) S.A. umowy kredytowe, jednakże stwierdził, iż nie wie czego dotyczy ta umowa, która jest przedmiotem postępowania (k. 39). W samym sprzeciwie nie było wskazane, dlaczego pozwany kwestionuje wydanie nakazu zapłaty. W piśmie z dnia 14 sierpnia 2014r. pozwany wprawdzie stwierdził, iż zaprzecza wszystkim okolicznościom przedstawionym przez powoda, ale jednocześnie potwierdził, iż istnieje już wystawiony przeciwko niemu bankowy tytuł egzekucyjny (k. 90). Natomiast pismo z 20 marca 2015r. nie zawiera zaprzeczenia, iż pozwany brał przedmiotowy kredyt z (...) S.A., a jedynie jest twierdzenie, że powód nie udowodnił zawarcia umowy z uwagi na złożenie kserokopii dokumentów oraz nie wykazał wysokości zadłużenia (k.134). Nie jest to zatem przyznanie, o jakim mowa w art. 229 k.p.c.

Nierozpoznanie istoty sprawy ma miejsce wówczas, gdy sąd pierwszej instancji nie wniknął w ogóle w całokształt okoliczności sprawy, nie zbadał merytorycznej podstawy powództwa, jak też, gdy rozstrzygnięcie nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy. W niniejszej sprawie Sąd I instancji zbadał merytoryczną podstawę powództwa, odniósł się również do zarzutów pozwanego zarzutów kwestionujących cesję wierzytelności, jak i co do zasady - zarzutów dotyczących samej umowy kredytowej i przedawnienia. Wprawdzie Sąd ten nie zrealizował wniosków dowodowych powoda, błędnie uznając istnienie umowy kredytowej za przyznane przez pozwanego, ale materiał dowodowy uzupełniony w postępowaniu apelacyjnym pozwala dokonać oceny zasadności żądania pozwu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego istnienie tej umowy w świetle zebranego materiału dowodowego zostało przez powoda wykazane. Wprawdzie na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego złożono do akt jedynie niepoświadczoną za zgodność z oryginałem kopię umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 26 maja 2010r. i innych dokumentów, jednakże strona powodowa wskazała, iż załącza jedynie kopie, a w przypadku kwestionowania przez pozwanego zawarcia umowy i wymagalności zobowiązań z niej wynikających oraz zgodności tych dokumentów z oryginałami, wnosi o zwrócenie się do Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa o nadesłanie akt XVI Co 425/12, zażądanie przez Sąd od cedenta dostarczenia awiza bankowego potwierdzającego operację bankową oraz udzielenia terminu na złożenie oryginałów pozostałych dokumentów (k. 22v). Pomimo kwestionowania przez pozwanego ww. okoliczności, Sąd Okręgowy nie zrealizował wniosków dowodowych powoda. W tej sytuacji należało uznać za zasadny wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z oryginałów tych dokumentów na etapie postępowania apelacyjnego, bowiem nie z jego winy dowód z tych dokumentów nie został przeprowadzony.

Na etapie postępowania apelacyjnego złożono oryginały dokumentów w postaci harmonogramu spłat kredytu stanowiącego załącznik do umowy kredytowej, potwierdzenie uruchomienia kredytu, oryginał wniosku kredytowego pozwanego, wypowiedzenie, wezwanie do zapłaty, bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z 27 stycznia 2012 r., wniosek o nadanie klauzuli wykonalności, tytuł wykonawczy w postaci postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 1 marca 2012 r. XVI Co 425/12 wraz z informacją komornika, że w wyniku egzekucji wierzyciel poniósł koszty egzekucyjne i nic nie otrzymał od dłużnika (k. 274).

Załączone dokumenty, w ocenie Sądu Apelacyjnego, wykazują istnienie i wysokość spornej wierzytelności. Postanowienie Sądu Rejonowego stanowiące tytuł wykonawczy stanowi dokument urzędowy, potwierdzający to, co zostało w nim urzędowo stwierdzone. Sąd badał w tym postępowaniu istnienie roszczenia objętego tytułem egzekucyjnym i ustalił, że roszczenie to wynika z czynności dokonanej bezpośrednio z bankiem, a wskazanej w bankowym tytule egzekucyjnym Nr (...) z 27 stycznia 2012 r. Sąd ten badał umowę kredytową załączoną do wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, jak również czy osoby, które wystawiły dokument w postaci bankowego tytułu wykonawczego były upoważnione do działania w imieniu banku. Skoro nadał klauzulę wykonalności, to uznał, że dokument ten spełniał wszystkie wymogi do uznania go za tytuł egzekucyjny. Jeżeli pozwany kwestionował te okoliczności, to zgodnie z treścią art. 252 k.p.c. spoczywał na nim ciężar dowodu na okoliczność obalenia domniemań wynikających z tego dokumentu.

Bankowy tytuł egzekucyjny w dacie jego wystawienia zgodnie z art. 95 ust. 1 prawa bankowego (w wersji obowiązującej w 2012r.) również miał moc prawną dokumentu urzędowego w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń. Zgodnie z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 25 września 2015r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.1854) - bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczasowych, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po dniu wejścia w życie tej ustawy. Jednakże nawet w przypadku uznania tego dokumentu jedynie za dokument prywatny, to również posiada on moc dowodową, mogącą być podstawą ustaleń (art. 245 k.p.c.). W ocenie Sądu Apelacyjnego dokument z 27 stycznia 2012 r. potwierdza wysokość zadłużenia pozwanego. W aktach są wprawdzie dwa bankowe tytuły egzekucyjne, jednakże klauzula wykonalności została nadana na późniejszy dokument, w którym część należności z tytułu odsetek została odliczona.

Należy też zauważyć, iż pozwany nie kwestionował istnienia i wymagalności roszczenia wynikającego z bankowego tytułu egzekucyjnego (pismo z 14 sierpnia 2014r. k. 90), a zatem jego twierdzenia, że nie wie z jakiej umowy roszczenia powoda są wywodzone, ani jaka jest jej wysokość, są wzajemnie sprzeczne i niewiarygodne.

A zatem samo istnienie wierzytelności zostało wykazane, wysokość wypłaconego kredytu również (k. 265), oprocentowanie wynika z załącznika do umowy kredytowej (k. 263) i bankowego tytułu wykonawczego (k. 273). W chwili cesji cała wierzytelność wobec pozwanego wynosiła 136 775,90 zł, w tym niespłacony kapitał 99 725,66 zł oraz odsetki 36 736,39 zł (k. 45). Odsetki te zostały naliczone wg stopy procentowej wynikającej ze złożonych dokumentów bankowych. Powód doliczył dalsze odsetki umowne biegnące od daty cesji. Wyliczenie to nie budzi wątpliwości, jest

weryfikowalne w dostępnych w Internecie czy programach prawniczych kalkulatorach odsetkowych. W postępowaniu egzekucyjnym nie nie wyegzekwowano. Jeśli pozwany podnosi, że spłacił tę wierzytelność, to okoliczność tę powinien udowodnić. Ciężar tej okoliczności obciążał jego, a nie powoda.

W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw, aby uznać umowę cesji za nieważną czy nieskuteczną. Z treści aneksu do umowy wynika, iż cena nabycia wierzytelności została wskazana (k. 36-37), jednakże z uwagi na tajemnicę przedsiębiorstwa została zakryta. Sama jej wysokość jest nieistotna dla niniejszego postępowania. Jak wynika z aneksu do umowy cesji, tj. pkt 2 - strony potwierdziły, iż przeniesienie wierzytelności nastąpiło z dniem 11 grudnia 2012r., w tym dniu nabywca nabył od banku portfel wierzytelności, w skład której wchodziły wierzytelności wymienione w załączniku nr 1 do aneksu. Wierzytelność wobec powoda jest wymieniona w tym załączniku. A zatem zarzut niespełnienia warunku przeniesienia wierzytelności jest bezpodstawny, bowiem złożono zgodne oświadczenia stron w tej kwestii; niezależnie od tego kiedy doszło do zapłaty ceny nabycia, wierzytelności zostały przeniesione.

Nie jest zasadny również zarzut naruszenia art. 731 k.c. przez jego niezastosowanie, bowiem przepis ten ma zastosowanie wyłącznie do roszczeń z umowy rachunku bankowego, której rodzaje wymienione są w art. 49 i nast. przepisach prawa bankowego. Natomiast w niniejszej sprawie roszczenie wynika nie z umowy rachunku bankowego, lecz z umowy kredytu gotówkowego w rozumieniu art. 69 ustawy prawo bankowe. Roszczenia banku z takiej umowy przedawniają się w terminie trzyletnim na podstawie art. 118 k.c., roszczenie jest bowiem związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez bank (w tej kwestii Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu Sądu Okręgowego co do 10 letniego terminu przedawnienia). Nie mniej jednak roszczenie nie uległo przedawnieniu, bowiem stało się wymagalne z upływem terminu wypowiedzenia umowy w sierpniu 2011r., a z niniejszym pozwem wystąpiono we wrześniu 2013r., a zatem termin przedawnienia nie upłynął.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji. Oczywiście niedokładność pisarską w wyroku Sądu Okręgowego sprostowano na podstawie art. 350 § 1 i 3 k.p.c., zaś o kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108§1 k.p.c. oraz z § 12 ust 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 poz. 490).